

INFO

Milí farníci

Už teď Vás zveme na setkání,
které se uskuteční
první čtvrtek v květnu,
tj. 6. května v 18.00
v budově proboštství.

Tentokrát nám budou vyprávět
čeští vojáci o válce
v Afganistanu

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2010

Úterý - 30. března

17.00 - mše sv. v kostele sv. Ludmily. Nebude katechetická hodina!

Středa - 31. března

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v Domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 1. dubna

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 2. dubna

9.30 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 3. dubna

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 18.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla.
Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 4. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 5. dubna

9.30 - mše sv. v sv. kostele Petra a Pavla v Mělníku

Úterý po Velikonocích - 6. dubna

Mše sv. a biblická hodina nebude!

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz,
můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
VELIKONOCE 2010

NÁŠ ŽIVOT DOSPĚJE KE KONEČNÉMU ZDARU

Mnozí lidé žijí,
a přesto jsou mrtví,
protože nežijí skutečně,
ale pouze na povrchu.

Kdo však uvěřil v Krista
a kdo pochopil,
kým Pán skutečně je,
ten už teď vstává z hrobu
svého strachu, sebelítosti a slabosti.

Vzkříšení se totiž naplňuje
i uprostřed všedního dne.

Člověk vstává
z tísně do volnosti,
z temna do světla
a ze ztuhlosti do vitality.

Milí farníci,
slavíme Velikonoce! Ježíš byl vzkříšen!
Nezůstal v zajetí smrti. Žije v Boží slávě.
Zde je základ naší naděje: i naše bída a křehkost může být
proměněna, náš život dospěje ke konečnému zdaru,
až vyústí smrtí do Boží slávy.
Přejeme Vám dobře prožité Velikonoční svátky.

P. Jacek a P. Mirek.

Pán života nezná zkázu smrti

Vstal z mrtvých ten, který pro nás visel na dřevě kříže; Pán opustil hrob. Toto jsou poslední a definitivní slova dnů Svatého třídění: po slovech při Poslední večeři, po modlitbě v Getsemanech a po slovech Velkého pátku. Po hlubokém mlčení Bílé soboty na úsvitu velikonočního rána zaznívá zvěst: „Byl vzkříšen, není zde.“

„Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným.“ Kámen, který zavrhli, kámen, který odmítli! Jak by se dalo lépe vyjádřit to, co se děje na Velký pátek? „Pryč s ním, ukřižuj ho, ukřižuj ho!“ volal zástup. „Musí zemřít, protože se vydával za Božího Syna!“ A Syn Boží zemřel! Kontemplovali jsme agónii „Původce života“. Byli jsme svědky jeho potupného konce na kříži.

A dnes? Je-li hrob prázdný, žije-li, nebylo dokázáno, že je pravdivé, co prohlásil římský setník: „On byl opravdu Boží Syn“? A vstal-li z mrtvých, což není opravdu v lidských dějinách úhelným kamenem a svorníkem božské konstrukce? Ano, sám Bůh na něm zbudoval novou úmluvu víry, naděje a lásky. Smlouvu života a nesmrtnosti, protože „Pán života nezná zkázu smrti...“

Jsme svědky zázraku, svědky moci Boha. Božská moc, která je podmínkou opravdové svobody člověka, kterému hlásá: Lásky přemohla nenávisť. Pán vstal z mrtvých a dodává všem, kdo se podílejí na jeho vítězství nad smrtí, odvahu a sílu pokračovat v budování nového lidstva, které odmítá jakoukoli formu násilí, sektářství a nespravedlnosti. Mocně vstal z mrtvých Pán života a přinesl s sebou lásku a spravedlnost, úctu, odpuštění a smíření.

Ty, vítězný Králi, smiluj se nad námi. Amen. Aleluja!

Svatý týden - krátký průvodce

Svatý týden tvoří vrchol církevního roku. Připomínáme si v něm události, ze kterých vyplývá smysl a cíl veškerých lidských dějin - Ježíšovo utrpení, smrt a zmrtvýchvstání.

Květná neděle

Vzpomínáme na den, kdy Ježíš slavným způsobem vjel do Jeruzaléma a zveřejnil tak svoje mesiášské poslání. Velké množství lidí mu vyšlo naproti, mávalo ratolestmi a volali: „Hosana Synu Davidovu!“ Tak také křesťané vycházejí naproti Kristu se svčcenými ratolestmi. Vyjadřují tak ochotu aby zemřelo to, co není Boží, a aby to, co Boží je, v nás zvítězilo.

Zelený čtvrtek

V tento den si připomínáme den ustanovení Nejsvětější svátosti a ustanovení kněžství. V liturgii se objevuje obřad mytí nohou. Je to vnější vyjádření rozhodnutí napodobovat Kristovu pokoru a ducha služebné lásky.

Velký pátek

Těžko lze lidskými slovy vyjádřit jeho otřesnost: Smrt Božího Syna, způsobená lidmi, ale i jeho útěšnost: naše vykoupení. Nepatrným projevem naší účasti na Kristově utrpení je náš dnešní půst. Na začátku obřadů padá kněz před oltářem na tvář, aby tak vyjádřil náš zármutek nad Kristovým utrpením, ale i naši ochotu nést životní kříže a tak Ježíše následovat.

Bílá sobota

Ztracené naděje. Mrtvé tělo leží pohřbeno s mnohými (falešnými) očekáváními. Noc ze soboty na neděli nazýváme: **Velká noc**.

Liturgie začíná svčcením ohně a svíce, které jsou symbolem zmrtvýchvstalého Krista, vítěze nad smrtí a nad temnotami zla. Křesťan, který je včleněn do Krista - světla, se ovšem stává také celou svou bytostí pramenem světla pro ostatní.

Při liturgii slova rozjímáme o velikých a obdivuhodných činech, které Bůh vykonal od počátku světa, aby připravil a uskutečnil naši záchranu - spásu. Při liturgii křtu obnovujeme svůj křest, při kterém jsme se sjednotili s Kristem, vstali jsme do nového života a se svíci - světlem v ruce si uvědomujeme poslání, které z toho plyne.

Při eucharistické liturgii tvoříme rodinu dětí Božích kolem jednoho stolu. Abychom se mohli rozvíjet, růst, potřebujeme výživu. Jsou jimi Tělo a krev velikonočního Beránka - Krista. Eucharistie je nám pokrmem na cestě až k branám věčnosti, k branám našeho Domova.

Postoje při mši svaté

Jedním z prostorů pro lidský život, v němž se projevuje křesťanská láska, je liturgie. Jak víme, člověk je bytostí tělesnou i duchovní. Důsledkem toho je, že to, co se odehrává v oblasti těla, má vliv i na ducha (a samozřejmě to platí i obráceně). Chceme prožívat mši svatou „duchovně“, ale pro tento prožitek je důležitý i postoj našeho těla. Tento postoj by měl vyjadřovat naše duchovní rozpoložení a pomáhat mu.

Během slavení Eucharistie zaujímáme tři hlavní postoje:

Klečení je přirozený postoj pro téměř všechna náboženství: tváří tvář Bohu se člověk cítí malý, a proto před ním padá na kolena. Když člověk klečí, vzdává hold Boží velikosti a adoruje ho. Je to tedy nejčastější postoj při modlitbě, protože každá modlitba je přece jakousi adorací Boha. Klečení je rovněž postojem pokání, postojem, který vyjadřuje uznání vlastní hříšnosti a nehodnosti před Bohem. To je velmi srozumitelné tehdy, když před svatým přijímáním klečíme a vyslovujeme slova setníka z Kafarna: „Pane, nezasloužím si...“ Klečíme také při vrcholném momentu Eucharistie, tedy během modlitby epikleze a při proměňování. Někde ve světě se můžeme setkat s tím, že věřící přijímají svaté přijímání vkleče a velmi rozšířený zvyk je, i když to nikde není stanoveno, že děkujeme vkleče Bohu po přijetí svatého přijímání.

Zde by bylo dobré se zamyslet, zda postoj, který v tom okamžiku zaujímáme, vyjadřuje skutečně naši poníženost a úctu k Bohu. Toto rozpoložení ducha vyjadřuje například neformální postoj, který užívají zvláště mladí lidé, a který bychom mohli nazvat spíše podřepem či povalováním se než klečením. Druhým způsobem, kterého si můžeme všimnout, je naznačení pokleknutí na jedno koleno, které se vyskytuje spíše u starších mužů. To bylo gesto používané v době feudalismu vazalem vůči suverénovi. Určitě vyjadřuje jakousi poníženost, ale během mše svaté je nevhodné.

Sezení vyjadřuje vnitřní uvolnění a soustředění. V tomto postoji člověk poslouchá a přemýšlí. Je to tedy postoj pochopitelný při liturgii slova, když nasloucháme, co nám Bůh říká svým slovem. Výjimkou je evangelium, při kterém stojíme. Kromě toho sedíme během přípravy darů, když je přinášejí ministranti z presbytáře. Jestliže je věřící přinášejí v průvodu z kostela, měli bychom stát. Sedět můžeme i během podávání svatého přijímání a během důkůvdání.

Stání je zásadní postoj při mši svaté, který vyjadřuje svobodu, důstojnost a připravenost. Stojím – to znamená, že nejsem zarmoucený, plný strachu, či neklidu, ale připravený k činnosti, hotov vyrazit na cestu. Je to také postoj úcty, očekávání a bdění. Ne vždy můžeme upřímně říci, že skutečně takové jsou naše vnitřní postoje, vždyť přece na mši svatou přicházíme tací, jací jsme, ze světa, který nás často utiskuje, spoutává a zbavuje radosti. Také ne vždy upřímně čekáme na příchod Páně a ne vždy jsme připraveni plnit jeho vůli. Tento postoj však přinejmenším ukazuje určitý ideál, k němuž bychom měli směřovat a jehož vždy jakýmsi způsobem už dosahujeme, když jsme dobře účastni mše sv.

Nakonec by bylo dobré, kdybychom si ještě všimli, že tyto postoje, které zaujímají v jednotlivých okamžicích všichni, jsou vyjádřením společenství, které slaví Eucharistií. Proto není správné, když se z této jednoty vydělujeme, ani kvůli osobní zbožnosti (všichni stojí, ale já budu klečet). Eucharistie je společnou a hromadnou činností a ne individuálním praktikováním modlitby. Skutečnost, že jsme spojeni s ostatními a že k nim patříme, vyjadřujeme kromě jiného právě tím, že se přizpůsobujeme tomuto stanovenému řádu liturgických postojů.

Postoje a úkony při mši sv. jsou dány liturgickými pravidly podle „Všeobecných pokynů k římskému misálu“ z Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v Římě z roku 2002 a podle instrukcí Biskupské konference ČR „Gesta a postoje při mši“.

Ve zmíněných instrukcích se vysvětluje, co vlastně jednotlivé části bohoslužby vyjadřují a jaký je odpovídající postoj. Ve společných postojích se ukazuje jednota Božího lidu a postoje jsou znakem vzájemného společenství a jednoty shromáždění.

Jednotlivé postoje při mši svaté

Stojí se: Od příchodu kněze do konce vstupní modlitby.

Sedí se: Během 1. čtení, žalmu a 2. čtení, při písni před evangeliem.

Stojí se: Při zpěvu Aleluja před evangeliem a u Evangelia.

Sedí se: Při homilii a chvíli ticha po homilii.

Stojí se: Při Věřím v Boha a přimluvách.

Sedí se: Při průvodu s dary - může se stát při přinášení darů, aby se tak vyjádřila sounáležitost s těmi, kdo dary přinášejí. Když kněz dary přijme, všichni se posadí.

Stojí se: Při okuřování lidu.

Vstává se: Po odpovědi na výzvu „Modlete se bratři a sestry, aby se má ...“.

Klečí se: Od začátku eucharistické modlitby (po skončení zpěvu Svatý, svatý...).

Vstává se: Po odpovědi na „Tajemství víry“ (nemá se sedět).

Stojí se: Při výzvě k modlitbě Otčenáš do pozdravu pokoje.

Klečí se: Při Beránku Boží a Hle Beránek Boží.

Stojí se: Při modlitbě po přijímání (jakmile kněz vstane po chvíli ticha).

Sedí se: Při farních ohláškách.

Stojí se: Při závěrečném požehnání.

Poznámka: Ti, kteří mají vážnější zdravotní problémy, mohou při stání a klečení sedět.

V neděli 11. dubna celá Církev slaví svátek Božího Milosrdenství. Připojme se k této oslavě i my.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku Otče náš... Zdravas Maria...
Věřím v Boha...

Na zrnkách místo Otče náš: Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa!

Na zrnkách místo Zdravas Maria: Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu!

Na zakončení (tříkrát): Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!

Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.

*Když celou mou duši bolest ovládne,
a obzor se setmí jako noc,
a bolestí je srdce zdrcené,
Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.*

*Když se v duši bolem stmívá,
napíná síly, bez oddechu zápasí
a srdce v hořkém bolu zmírá,
Ježíši ukřižovaný, naději mé spásy.*

*Tak ubíhá den za dnem,
duše hořkostí se sytí
a srdce v slzách tone,
Ježíši ukřižovaný, ty mi jak záře svítíš.*

*Když kalich hořkosti přetéká
a vše se spiklo proti ní
a duše prožívá chvíle Getseman,
Ježíši ukřižovaný, ty mě ochrániš.*

*Když duše s pocitem vlastní nevinnosti,
přijímá ta Boží odpuštění,
tehdy srdce odplácet umí láskou mrzutosti,
Ježíši ukřižovaný, mou slabost ve všemoc pro-
měňuj."*

S. M. Faustyna Kowalská